

Zorannah

LIFE & STYLE

Beograd, 2015.

Mami, zato što je verovala
u mene kada ni ja nisam.
Volim te.

Mislim da se neka vrsta stila formira u detinjstvu. Ili voliš da se oblačiš i uživaš u tome, ili te to ne interesuje naročito. Bila sam jedna od onih naopakih devojčica, koja nije podnosila trenerke i patike, iako je to bila najudobnija garderoba za taj period odrastanja. Lenja kakva jesam, i tada sam bila klasični Bik u horoskopu, kojeg je mrzelo da mrdne iz maminog krila.

Želela sam samo da nosim suknjice i lakovane cipe-lice. Sama sam birala sve te kombinacije. Imala sam tu sreću da mi je mama često putovala i donosila odeću sa svih strana sveta, pa je uspešno hranila moj pozamašni apetit. Sećam se da nikako nije bila oduševljena kada bih u nedelju po podne, koju smo često provodili na teniskim terenima naših prijatelja, izvukla haljinu i urlala ako pokuša da mi navuče nešto drugo. Imala sam jedinstvenu sposobnost da svaki komad garderobe iscepam na kolenima – jer, zaboga, kako potrčati a ne pasti? Za slučaj da se neko pita, ni dan-danas ne znam da trčim, ali više i ne pokušavam, ne bih li spasla svoje ionako iscepane farmerke – valjda me podsećaju na detinjstvo pa samo takve nosim.

Dakle, mala Zorana bila je izuzetno elegantna, prava gospođica. Onda je krenuo pubertet – zamislite prelaz: u petom razredu osnovne škole kupovala sam platforme, a u osmom sam nosila isključivo skejterske patike i široke farmerke – i pretvorila sam se u pravog malog harambašu koji je tukao dečake i dobio nadimak Cokula jer sam ih sve šutirala.

Izuzetno ženstveno i privlačno, nema šta. Imam utisak da me je moda više zanimala kao malu devojčicu nego u tinejdžerskim danima, ali sve sam nadoknadila kasnije... Samo se ta ženstvenost koju sam imala sa tri godine, bar na prvi pogled – dok ne raskrvarim kolena i ne zaarlaučem, nikada nije vratila u punom obliku.

Iako sam bila daleko od nežne prema njima, oduvek sam više volela da se družim sa dečacima. To mi je bilo prirodno stanište, više mi se dopadala njihova jednostavnost od zakukuljenosti ženskog sveta. Pamtim jednu godinu kada smo za Prvi maj bili na Svetom Stefanu sa još četiri porodice, gde su svi imali mušku decu.

ZORANNAH

Umesto da budem princeza grupe, ponašala sam se gore od svih tih dečaka zajedno. Dotle je to išlo da je mama tada zaključila da je zauvek izgubila kćerku, koju je izuzetno želela, i dobila muško dete, koje nije dolazilo u obzir. Pretvarala sam se da mi smeta to što je njih toliko, a što sam ja sama, ali sam u suštini uživala što imam njihovu pažnju isključivo za sebe. Bila sam i ostala posesivna – šta je moje, moje je. A ono što je tvoje – i to je moje.

To je, valjda, problem jedinaca. I moja mama bila je samo moja. Nisam preterano volela da je delim s braćom kojeg imam sa tatine strane. Samo je mene rodila, pa bih ga na to vrlo dramatično podsetila barem dva puta dnevno. Danas mi je žao što nije rodila još jednu, ili idealno dve, napasti, ali tada bi to za mene bio smak sveta. Nisam bila lako dete za održavanje, želela sam sve i želela sam to odmah. Umela sam, naravno, da budem racionalna i razumna kada se to od mene zahtevalo, bila sam kulturna i lepo vaspitana, ali obećanje je bilo svetinja i moralo se ispuniti. Dakle, ako bi mama rekla: *Dobićeš haljinicu za pet dana*, strpljivo sam čekala i ćutala. Ali ako ta haljinica petog dana nije bila predamnom, nastajao je lom.

Svojehlava, tvrdoglava i uporna. Bila i ostala. Samo sam sada naučila da taktiziram i da se smirim po potrebi. Iskreno, ne znam kako bih izašla na kraj sa detetom kakvo sam ja bila. Drago mi je da sam izrasla u potpuno drugačiju osobu, i da sam te osobine naučila da usmerim na bitke u kojima su one zapravo korisne. Danas znam da je greška bila u tome što sam bila sama, asocijalna, bez braće i sestara. Mama me je jedva donela na svet i, kako to obično biva, želela je svaku moju želju da ispuni. Ali znam i da je taj posao obavljala najbolje što je umela, i bila je zaista najbolja mama na celom svetu. Karakter je nešto sa čime se rađaš, ali na šta možeš uticati tek pošto te oluje poljuljaju par puta u životu. A moj karakter bio je izuzetno težak i ovim putem dajem orden ženi koja me je rodila i učinila ovakvom kakva jesam. Jakom.

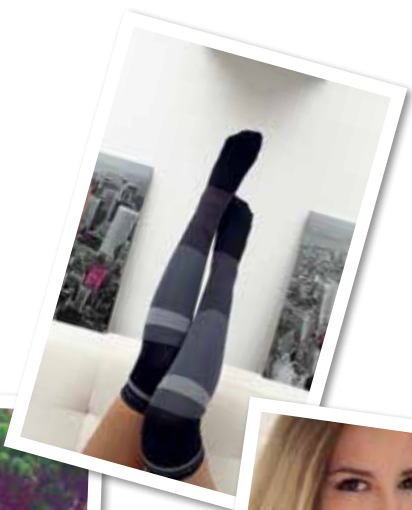
I. JA, JA, JA...

Stay
STRONG.

RITUAL ZA SVAKO RASPOLOŽENJE

Dozvolite da vam otkrijem važnost malih životnih rituala koje ćete za sebe osmisliti. Kao što obavezno skidate šminku pre spavanja, ili možda volite subotom da se razbuđujete po sat vremena, uz kafu i časopis, i u potpunoj tišini, tako morate imati proverene recepte za nalet osećanja. Bilo pozitivnih ili negativnih.

Kada sam srećna, ja volim to svima da stavim do znanja. Bilo da izađem sa prijateljima ili sednem u kola, spustim prozore i zapevam iz sveg glasa. Da me svi čuju. I da svi čuju kakav skandalozni muzički ukus imam. Trenuci čiste sreće su tako retki i tako kratki da ne smemo sebi priuštiti da ih u potpunosti ne proživimo. Sramotu zaboravite. Ona je najbeskorisnije osećanje na svetu, a iskazivanje sreće bez inhibicija podmlađuje. A i dobro je za ten.

Tugu retko iskazujem. Retko plačem, još ređe neko zna da sam plakala. Nemojte me pogrešno shvatiti: plakanje je zdravo i treba sve izbaciti iz sebe. Ali ja sreću rado delim, a tuga je samo moja. Ne treba se bojati svojih osećanja, kako dobrih, tako ni onih loših, a za mene je uvek važila ona parola Grete Garbo – svoju tugu nikome ne pričam jer ne volim da je pojeftinjujem. Ipak, kako god odlučite da je prevaziđete, jedan je recept neizostavno delotvoran: kutija sladoleda, tužan film ili muzika, i plakanje zbog nesrećne sudbine nekih drugih junaka i tuđih muka. Katartički je i pomaže da se stvari stave u perspektivu. Posle toga islikam par selfija dok sam još sva razmazana i naduvena, pa ih pogledam pola sata kasnije i kažem sebi da sam ćurka jer sam dozvolila da se slomim, sredim se i izađem iz kuće podignute glave. Ponekad je dovoljno da ubedite sebe da vam je lakše, a bolje raspoloženje će vas samo sustići.

Bes je bespogovorno jedna od najružnijih emocija

– osećate se nemoćno, gubite kontrolu nad samim razumom i, generalno, ništa ne rešava. Posle besnih ispada svi su gubitnici, bez izuzetka. Isprobani lek za bes: brza vožnja do aerodroma i nazad, idealno noću. Ja odvrnem muziku do kraja, u pola noći se odvezem do terminala za odlaske i vratim se kući. Ništa me ne usrećuje poput putovanja, pa ako već nisam u mogućnosti da otputujem, odlazak do aerodroma i potencijalno dobijanje ideje za neku sledeću destinaciju uglavnom će mi ohladiti glavu kao malo šta drugo. Ponekad to uradim i više puta ako mi jedan krug ne pomogne da se smirim. Ako niste tip za vožnju, šetajte. Ali koliko god da ste raspoloženi da vrištite u jastuk, slušalicu ili nekome u lice, samo se udaljite i nemojte stati dok bes ne prođe.

